

Tractatvs De Sacramentis Et Censvris

Hurtado, Gaspar

Moretus, 1633

Dispytatio V. Dde cærimoniis seu ritibus Baptismi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94788](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94788)

conferre potest, tantam videlicet quantam confert infantibus, quia attritio aut contritio per quam postea auferatur obex seu fictio, non disponit positivè ad susceptionem Baptismi, quia est post ipsum, sed tantum est removens impedimentum seu obicem, ex quo non crescit effectus, quia ex illo non crescit efficacia causæ, nec capacitas subiecti.

Ochagavia Ochagavia verò q. 24. docet, Baptismum postea reuiuiscens maiorem aut minorem gratiam conferre, iuxta mensuram attritionis aut contritionis per quam auferatur obex, ac proinde semper tribuere maiorem minimam: quod docet etiam *Vasquez* d. 139. ex suppositione, quod Baptismus reuiuiscat ad talem effectum gratiæ, & meritò: quia tunc attritio aut contritio verè est dispositio positivè disponens ad id ad quod etiam est dispositio, quando actu suscipitur Baptismus; ergo iuxta mensuram illius confertur maior aut minor gratia. Consequentia patet. Antecedens verò probatur, Primò, quia dispositio in physicis non est ut causa applicetur passio, sed ut effectus producat

aut recipiatur in subiecto; ergo quamvis tunc contritio aut attritio nequeant disponere ad susceptionem Baptismi, seu ad applicationem illius ad baptizatum, non inconuenit, quia dispositio non est utilis ad id, sed tantum ad effectum gratiæ, ad quem optimè possunt disponere, & disponunt. Secundo, quia aliàs Baptismus sic reuiuiscens remitteret peccata actualia absque dispositione aliqua; unde attritio tunc non est tam removens impedimentum & obicem, quam fictionem priuatiam, seu defectum dispositionis necessariam, & non aliter quam disponendo positivè: & contritio eodem modo se habet, & non aliter, quando non sunt peccata actualia mortalia post Baptismum commissa; & quando sunt, non solum se habet ut dispositio removens fictionem priuatiam, sed etiam est removens obicem & impedimentum positivum, quo impeditus erat Baptismus ad remittenda peccata sibi obnoxia, ex defectu contritionis ad remittenda peccata Sacramento Pœnitentiæ obnoxia, absque adiutorio comitante Sacramenti Pœnitentiæ aut contritionis.

DISPUTATIO V.

De cærimonijs seu ritibus Baptismi.

DIFFICULTAS I.

Utrum cærimonia, quibus Baptismus solemniter celebratur, sint conuenientes & laudabiles.

HÆRETICI nostri temporis irrident cærimonias, quæ Baptismo solemniter ab Ecclesia adhiberi solent, & damnant tamquam vanas, quia non sunt sacræ Scripturæ præscriptæ, non attendentes, eas ex antiquissima Ecclesiæ consuetudine & traditione adhiberi.

Nihilominus Catholici conueniunt, dictas cærimonias esse conuenientes, & laudabiliter obseruari, tum, quia seruiunt ad maiorem solemnitatem & splendorem Baptismi, ne vilis à rudioribus habeatur, & contemnatur; tum etiam, quia eis aliquid fructuosè significatur. De qua re contra hæreticos legendi sunt Bellarminus lib. 1. de Baptismo, c. 24. & Waldensis de Sacramentis c. 45.

Bellarmin. Waldens.

Quod autem dictæ cærimonie non sint in Scriptura præscriptæ, non sufficit ut non obseruentur laudabiliter, quia ad hoc sufficit Ecclesiæ institutio ob conuenientem significationem earum, aut ob alium honestum finem; quia Ecclesiæ non deest auctoritas ad aliquid noui addendum, quod, saluâ essentia Baptismi, expediens iudicauerit.

DIFFICULTAS II.

Quæ cærimoniae adhibende sint in Baptismo solemniter.

Primò, circa tempus, quod non tam cærimonia quam circumstantia est, nullum est nunc pro Baptismo solemniter determinatè præscriptum,

quamvis olim Sabbato tantum Resurrectionis & Pentecostes solemniter administraretur adultis.

Secundò, circa locum in quo Baptismus solemniter adhibendus est, qui non tam cærimonia quam circumstantia est, quamvis olim essent loca ad id peculiariter deputata, & ab Ecclesijs separata, quæ *Baptisteria* dicebantur; iam tamen in singulis Parochijs Baptismus solemniter confertur in loco quodam determinato, in quo vas lapideum ad id consecratum est, in quo adest aqua ad Baptismum præparata, extra quod ex Clement. Clem. 7. tit. V. præscripto in Clement. vnica, de Baptismo & eius effectu, non est licitum Baptismum solemniter ministrare, nisi filijs Regum & Principum, aut in casu necessitatis, in quo infans nequeat absque periculo ad Ecclesiam deferri. Per Principes autem Glossa intelligit supremos Regiam iurisdictionem habentes.

Tertiò, aqua naturalis, quæ necessaria est ad valorem Baptismi, debet esse benedicta peculiaribus inuocationibus, & consecratione, trina Chrsimatis perfusione, ut habetur in Rituali, non necessitate Sacramenti, sed tantum præcepti Ecclesiastici, orta ex antiquissima Ecclesiæ consuetudine.

Quartò, adhibendus est Patrinus. Quintò, in Baptismo nomen imponitur baptizandis. Sextò, fit abrenuntiatio satanæ. Septimò, fit professio fidei, seu publica recitatio Symboli. Octauò, imprimitur signum Crucis fronti & pectori baptizandi. Nonò, fit exorcismus seu abiuratio dæmonis, & trina exussillatio annexa ipsi exorcismo. Decimò, fit appositio salis exorcizati in ore baptizandi. Vndecimò, aures & nares baptizandi ter saluâ tinguntur. Duodecimò, fit impositio manus Sacerdotis super caput baptizandi, & benedictio. Decimotertiò, fit Vnctio, qua baptizandus oleo benedicto ungitur in pectore & in scapulis. Decimoquartò, fit vinctio, qua iam baptizatus vngitur

gitur Chrismate in vertice. Decimo quinto, postquam iam baptizatus vnctus est Chrismate in vertice, caput illius cooperitur veste candida. Decimo sexto, iam baptizato vncto, & candida veste cooperto, conceditur cereus accensus in signum luminis fidei & gratiae acceptae.

Haec sunt caerimonie quibus nunc vtitur Ecclesia, ordine tamen in Rituali praescripto, & quibus ab initio vsa est, quamuis nonnullae sint aliquantulum mutatae, de quibus, & de earum convenientia, fructu, significatione, & antiquitate, videndi sunt Vasquez, Suarez, & Aegidius quaest. 71.

Vasquez.
Suarez.
Aegidius.

TRACTATUS DE CONFIRMATIONE.

DIFFICULTAS PRIMA.

Quid sit Confirmatio.

Vt à nomine exordiamur, Sacramentum Confirmationis variè à Patribus & Doctoribus appellatur. Primo dicitur *manuum impositio*, à caerimonia qua Apostoli Actorum 8. & 19. illud aut eius effectum conferebant fidelibus, imponendo videlicet manus super illos; & hoc modo appellatur ab Augustino lib. 3. de Baptismo contra Donatistas, cap. 16. Deinde secundò, à materia remota ipsius, quae est Chrisma, dicitur *Sacramentum Chrismatis*; & hoc modo appellatur à Cypriano Epist. 12. Rursus tertio appellatur *Sacramentum signationis*, & *signaculum Dominicum*, & *signum Christi*; quia forma huius Sacramenti applicatur imprimendo fronti confirmandi signum Crucis, & hoc signo illum consignando. Tandem quarto communiter à suo effectu appellatur *Confirmatio*, quia etiam recenter baptizatis, qui sunt quasi modo geniti in fides, conferunt augmentum gratiae, cui annexa sunt auxilia gratiae, quibus confirmantur & roborantur in fide, ut possint tentationes contra eam vincere.

Ad rem verò accedendo, Confirmatio definitur potest physice per suas partes physicas, quod scilicet sit, *Vnctio exterior Chrismatis ab Episcopo consecrati in fronte, manu Episcopi in modum Crucis facta, sub praescripta forma verborum*. Metaphysice verò definitur potest Confirmatio, quod sit, *Sacramentum confirmatum in fide*: quia definitur per Sacramentum, quod est genus ad Confirmationem, & ad reliqua Sacramenta, & per confirmationem in fide, quod est differentia, per quam distinguitur à reliquis Sacramentis novae legis.

DIFFICULTAS II.

Utrum Confirmatio sit Sacramentum novae legis.

Haeretici tam antiqui quam recentiores constanter negant, Confirmationem esse Sacramentum novae legis, quia id non constat ex Scriptura.

De Fide tamen est, Confirmationem esse Sacramentum novae legis distinctum ab omnibus alijs, Eugen. IV. quod definitum est ab Eugenio IV. in suo Decre-

to fidei, & à Tridentino sess. 7. can. 1. de Sacramentis in genere, & can. 1. de Confirmatione. Quod etiam constat ex perpetua traditione, quam nobis scriptam reliquerunt Clemens Papa Epist. 4. Urbanus Papa in sua Epistola cap. 7. Melchisedes Papa in Epistola ad Episcopos Hispaniae, & plures alij Pontifices & Patres, quos referunt Bellarminus lib. de Confirmatione à cap. 3. Suarez disput. 32. sect. 1. & Aegidius q. 62. art. 1. dub. 1.

Quod autem Sacramentum Confirmationis, prout coalescens ex vnctione Chrismatis ab Episcopo consecrati, & ex verbis formae, non deducatur efficaciter ex Scriptura, non obstat, ut esse illud in Ecclesia admittamus; quia plura de fide credimus, quae ex Scriptura non constant. Quod significat Paulus 2. ad Thess. 2. dum ait: *Tenete traditiones, quas didicistis, siue per sermonem, siue per epistolam nostram*. & Ioan. Epist. 3. dum ait: *Multa habui tibi scribere, sed nolui per atramentum & calamus, spero autem protinus te videre, & os ad os loquemur*.

Addimus, Sacramentum Confirmationis, prout coalescens ex vnctione Chrismatis, & ex verbis formae, non deduci efficaciter ex Scriptura, quia ex Actor. 8. & 19. deducitur, Apostolos per manuum impositionem, ut distinctam, & non pertinentem ad Baptismum, Spiritum sanctum iam baptizatis contulisse, ac proinde illam manuum impositionem fuisse verum Sacramentum Confirmationis, quamuis materialiter distinctum à Sacramento Confirmationis, coalescente ex dicta vnctione & verbis.

Et in primis, quod per manuum impositionem, ut caerimoniam distinctam à Baptismo, & ad ipsum non pertinentem, collatus fuerit Spiritus sanctus, constat ex eo, quod Actorum 8. & 19. supponitur, iam baptizatis post tempus non paruum factam fuisse impositionem manuum, & Spiritum sanctum fuisse collatum. Quod verò per eam impositionem conferretur Spiritus sanctus mediâ gratiâ sanctificante, & non medio dono linguarum, aut saltem non tantum medio hoc dono, constat, tum quia per solam gratiam sanctificantem Spiritus sanctus dicitur simpliciter & absolute conferri, sicut etiam per eam solam dicitur venire & habitare: tum quia omnibus, quibus fiebat manuum impositio, conferebatur Spiritus sanctus, & tamen non omnibus conferebatur donum linguarum.